

Så vil de måske sige: Jamen det har jo ikke en pind at gøre med byfornyelse. Men så vil boligministeren sige: Nej, men det gør ikke noget, for vi kan jo bare kalde det noget andet. Vi kan kalde det for helhedsorienteret byfornyelse.«

Det er det, hr. Jens Hald Madsen har gjort. Det er det, Venstre stemmer for om lidt. Tillykke!

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Nu kunne man næsten ikke bære at høre mere på fru Kirsten Jacobsen, for jeg kan spørge fru Kirsten Jacobsen: Hvad har fru Kirsten Jacobsen opnået? Hvor langt er fru Kirsten Jacobsen nået i resultater? Hvad har fru Kirsten Jacobsen overhovedet fået ud af den debat, der har været om byfornyelse?

Se, det, vi har fået ud af det i Venstre vedrørende byfornyelsen, er, at vi får sat nogle stopklodser for det, vi ikke kan lide, nemlig helhedsorienteret byfornyelse. Og hvad er beløbene, vil jeg spørge fru Kirsten Jacobsen. Helhedsorienteret byfornyelse drejer sig om 150 mio. kr. ud af en byfornylesramme på 2½ mia. kr.

Vi prioriterer restbeløbet lidt højere, vil jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, end det andet.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hvad har Fremskridtspartiet fået ud af den her debat? Jo, det, vi har fået ud af den, er, at vi vil være frie og uafhængige til at indgå en ordentlig byfornyleslov, så snart vi har fået en ordentlig regering.

Det vil hr. Jens Hald Madsen kun med meget, meget stort besvær. Og må jeg citere fra betænkningen side 5 øverst. Det drejer sig om ændringsforslaget under nr. 5; det er til stk. 1, som ændres således: »der fastsættes på de årlige finanslove,« til: »på 100 mio. kr. i 1998, 125 mio. kr. i 1999 og 150 mio. kr. i år 2000 og i hvert af de følgende år«.

I hvor mange år har Venstre bundet sig? Og vil hr. Jens Hald Madsen ikke give mig ret i, at hvis man havde ladet være med at lave dette forlig med denne ændring sammen med Socialdemokratiet, havde Venstre været i stand til, når de årlige finanslove kom til afstemning, at stemme for tallet 0 både i år, til næste år, i år 2000 og mange år frem i tiden?

Derfor er Fremskridtspartiet yderst tilfreds, fordi det, man trænger til, er en ordentlig byfornyelse, hvor man ikke skal ud og byforny

almennyttigt boligbyggeri, som er 27 år gammelt, for offentlige skatteyderpenge.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Ja, ja. Jeg er lige ved at sige godt ord igen, fru Kirsten Jacobsen.

Et af de steder, hvor man kan glæde sig over, at man har taget tilløb til en helhedsorienteret byfornyelse, er faktisk i Aalborg. Den by kender fru Kirsten Jacobsen godt. Og det er jo en dejlig by, når man ser, hvad man har fået lavet i den indre by. Og det må jeg sige, at det skyldes jo bl.a., at man i Aalborg har haft den indstilling, og det har vi selvfølgelig lyttet til for at se, hvordan den helhed kunne skabes. Og jeg må sige, at det var en virkelig god samtalenkning.

Derfor vil jeg gerne sige, at det er da rigtigt, at de beløb er fastsat; det har fru Kirsten Jacobsen ret i. Men man skal da også lige gøre opmærksom på, at loven skal til evaluering om tre år. Vi skal jo se, hvordan den fungerer. Og dér er det vel meget fornuftigt, at forligsparterne er enige om, hvor mange penge der skal bruges på de enkelte områder, især på et nyt område. For det, der vakte bekymring hos Venstre og De Konservative, var bestemmelsen om, vi skulle bruge flere penge, så jeg vil gerne sige, at nu skal man ikke tage munden for fuld i det her tilfælde.

Der var nogle andre ting. Fru Kirsten Jacobsen spurgte: Hvilke kvaliteter er det, der er kommet til mellem udvalgsbehandlingen, første behandling og så nu? Der vil jeg gerne nævne tre-fire ting, som kan forklare lidt af det. Det ene er med hensyn til taler om beboerdemokratiet, som ligger SF og Enhedslisten meget nær. Dér har vi sørget for, at det kan lade sig gøre på forskellig måde, men vi har faktisk – og det vil jeg gerne sige – fået ikke en obligatorisk rådgivning, men derimod en partsrådgivning, det vil sige, at en fjerdedel af beboerne kan sikres den partsrådgivning, der er nødvendig i en forhandling. Det er da bedre end det, der var.

Det andet spørgsmål var fra V og K. Det drejede sig om kommunerne, om, at man ikke skal forhandle, men at man kan forhandle, og dér må jeg da bøje mig for argumentet om, at der er jo ingen grund til at sige, at vi skal have en forhandling, hvis der ikke er noget at forhandle om, fordi der ikke er noget af værdi, man kan forhandle om. Så dér er det da rigtigt nok; det er da en god ting.

Jeg kan da også nævne et eksempel i § 71, som fru Kirsten Jacobsen i øvrigt selv har stillet ændringsforslag om, hvor vi går ind og ser på, hvornår ydelsesstøtten kan falde væk.